

[Niels Westerby.]

lysten, og som jeg tillod mig at bemærke under åbningsdebatten i forbindelse med den højtærede statsministers åbningstale, anser jeg det for uhyre vigtigt, at vi på alle leder og kanter tilrettelægger vor økonomiske politik på en sådan måde, at den giver den størst mulige økonomiske vækst, den stærkest mulige velstandsstigning.

Det må vi naturligvis også gøre, når det drejer sig om skattesystemets indretning. Jeg tror, vi må se sådan på det, at det vigtigste er at indrette skattesystemet på en sådan måde, at det giver den størst mulige arbejdslyst og samtidig lægger den størst mulige dæmper på det almindelige private forbrug, som, hver gang vi har haft økonomisk krise, er årsagen til den. Det private forbrug har nemlig en tilbøjelighed til at gå forud for stigningen i produktionen; det er derfor, vi har de økonomiske vanskeligheder, som vi indtil trivialitet er vant til at drøfte her i det høje ting.

Jeg vil altså meget gerne i forbindelse med en almindelig skattereform medvirke til indførelse af en merværdiafgift. Liberalt centrum er klart tilhænger heraf. Jeg vil samtidig gerne understrege, at når de ærede ordførere siger, at dette her er et meget stort kompleks, ja, et kompleks, der næsten siger sparto til alt, hvad vi tidligere har drøftet og talt om her i det høje ting, så er det vistnok at gå lidt for vidt. I 1962 gennemførte man en engrosafgift, som giver et provenu på ca. halvdelen af det, som den foreslåede merværdiafgift giver. Når vi afskaffer engrosafgiften — det er jo det, der er tale om — og i stedet for indfører en merværdiafgift, så er forskellen imellem engrosafgiften og merværdiaf giften ikke større end det, som engrosafgiften beløb sig til, da man indførte den i 1962. Der er ved indførelsen af merværdiaf giften ikke tale om en så vidtgående ændring af skattesystemet, at det siger sparto til alt, hvad vi tidligere har oplevet; det drejer sig i virkeligheden kun om ca. 2,3 milliarder kr., det samme som engrosafgiften stort set indbringer.

Jeg ser selve spørgsmålet om indførelse af merværdiaf giften som den eneste chance for at få gennemført en virkelig lempelse af de direkte indkomstskatter. Jeg anser det for aldeles urealistisk, at man, hvis man

ønsker at lempe indkomstskatterne, vil afskaffe nogle af de punktskatter, som blev gennemført i foråret 1965. Det er aldeles urealistisk at ville regne med væsentlige nedsættelser her. Hvis man gør det, vil der ikke blive ret mange penge tilovers til indkomstskattenedsættelser.

Jeg vil oven i købet føje til, at hvis denne indførelse af merværdiaf giften skal have den følge, at der virkelig kan blive større beløb til indkomstskattenedsættelser, så tror jeg heller ikke, man kommer uden om, at der i denne samling må gennemføres en række punktafgifter. Det kommer man simpelt hen ikke uden om, ellers vil denne merværdiafgift blive kompromitteret allerede i starten ved, at der ikke bliver tilstrækkelig store beløb til indkomstskattenedsættelser. Jeg opfordrer derfor den høje regering til i forbindelse med de forhandlinger, der skal være i udvalget, at sørge for, at der bliver foreslået de fornødne punktskatter, således at vi kan holde den økonomiske balance og få tilstrækkelig store beløb ind til at kunne gennemføre indkomstskattenedsættelser i forbindelse med indførelse af merværdiafgift. Jeg tror, det er den eneste realistiske måde at vurdere disse ting på.

Det er klart, at den sociale byrdefordeling ikke må ændres. Det er ikke af liberalt centrum på nogen måde tilsigtet at ændre den sociale byrdefordeling. Ethvert berettiget og rimeligt synspunkt gående ud på, at der vil ske ændringer her, vil naturligvis altid blive taget meget fordomsfrit op fra vor side. Vi ser meget gerne, at børnetilskuddene bliver forhøjet, det har også et familiepølitisk sigte. Vi ser meget gerne, at folkepension, invalidepension og de andre sociale pensioner bliver forhøjet, således at ikke de svageste skuldre kommer til at bære mest. Vi ser meget gerne, at man giver enlige, der er særdeles dårligt stillede, visse persontilskud. Det er ikke meningen, at vi vil medvirke til at ændre den sociale byrdefordeling.

Det, der er meningen for liberalt centrum, er blot en omlægning af skattesystemet, således at der bliver lagt større vægt på forbrugsbeskatningen, så vi kan få lagt en vis dæmper på forbrugsstigningen, det forbrug, der gang på gang har truet med at gå forud for stigningen i produktionen, og at man til gengæld får lettet indkomstskatterne,